

BEZ
ZÁBRAN

— T. L. SWANOVÁ —

metafora

BEZ ZÁBRAN

— T. L. SWANOVÁ —

T. L. SWANOVÁ
BEZ ZÁBRAN

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 184. publikáciu

Z anglického originálu *The Casanova*, vydaného vydavateľstvom Montlake, Seattle,
v roku 2021, do slovenčiny preložila Marta Maňáková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 464
Tlač FINIDR, s. r. o.

Copyright © 2021 by T L Swan
Published by Montlake, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Marta Maňáková, 2023
Cover photo © Wander Aguiar Photography

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-550-7 (ePub)
ISBN 978-80-8090-549-1 (pdf)
ISBN 978-80-8090-548-4 (print)

VĎAČNOSTĚ

*Schopnost byt vdačný;
ochota prejavit uznanie a odplatit laskavost.*

*Túto knihu by som chcela venovať abecede,
ktorej dvadsaťšesť písmen mi zmenilo život.
V týchto dvadsiatich šiestich znakoch som sa našla
a teraz žijem svoj sen.
Keď si budete nabudúce opakovať abecedu,
spomeňte si na jej moc.
Ja to robievam každý deň.*

PROLÓG

Elliot

Sledujem, ako s každým ďalším poschodím klesajú čísla nad dverami. Vo vrecku mi zavibruje mobil, a tak ho vytiahnem – píše mi Christopher.

Pozor!

Hľadá ťa čarodejnica.

Dopekla.

Vložím si telefón späť do vrecka a zafuním, pretože na jej táraniny nemám dnes náladu. Dvere výťahu sa otvoria a ja vystúpim, zdvihnem zrak a zachytím ju periférnym pohľadom. Predstieram, že ju nevidím, a vydám sa rovno ku Courtney, svojej osobnej asistentke.

„Pán Miles!“ začujem jej volanie za chrbtom.

Pokračujem v chôdzi.

„Ehm,“ odkašle si. „Pán Miles, neignorujte ma.“

Cítim, ako mi stúpa tlak.

S rozšírenými nozdrami sa otočím za jej hlasom. Stojí tam. Najneprijemnejšia zamestnankyňa, aká kedy po svete chodila. Inteligentná, panovačná, arogantná a čertovsky otravná.

Kathryn Landonová, moja úhlavná nepriateľka.

Oficiálna bosorka Západu.

Zaslúžený titul.

Pokúsím sa o úsmev. „Dobré ráno, Kathryn.“

„Na slovíčko?“

„Je pondelok, deväť hodín ráno,“ precedím cez zuby. „Teraz nemám čas na,“ zdvihnem prsty a naznačím falošné úvodzovky, „slovíčko.“

Stavím sa, že celé víkendy sedí a vymýšľa, ako mi pokaziť pondelky.

„Tak si ho spravte,“ osopí sa na mňa.

Prejdem si jazykom po zuboch: táto suka ma drží v hrsti a dobre si to uvedomuje. Je to hotová počítačová maniačka, veď navrhla náš nový softvér. Vie, že je nenahraditeľná, a veruže mi to dáva poriadne pocítiť, došľaka.

Pochoduje k svojej kancelárii a chvatne mi otvorí dvere. „Budem rýchla.“

„Ako inak.“ Znovu predstieram úsmev a predstavujem si, ako jej cestou dnu tresnem hlavu do zárubne.

Sadne si k svojmu stolu. „Posaďte sa, prosím.“

„Pokoju postojím. Budete predsa rýchla, všakže?“ Landonová nadvihne obočie a ja jej opätujem pohľad. „Tak o čo ide?“

„Bola som upozornená, že v tomto roku nedostanem tých štyroch nových stážistov. Prečo?“

„Toto na mňa nehrajte, Kathryn, odpoveď predsa dobre poznáte.“

„Prečo by ste mali zamestnať stážistov na inom oddelení?“

„Pretože to je moja firma.“

„S takou odpoveďou sa neuspokojím.“

V ušiach mi zaznie tlkot vlastného srdca. Naštvané zakloním hlavu. Nikto ma nedokáže rozčúliť tak ako táto ženština. „Slečna Landonová, ja sa vám nemusím zodpovedať za nijaké rozhodnutia týkajúce sa vedenia spoločnosti Miles Media. Zodpovedám sa len predstavenstvu a nikomu inému. Naopak, musím sa pozastaviť nad vašimi pohnútkami.“

Prižmúri oči. „Čo to znamená?“

„Ak ste tu taká nespokojná, prečo tu zostávate?“

„Čože?“

„Je milión iných firiem, do ktorých by ste mohli odísť, a vy napriek tomu trváte na tom, že zostanete tu a budete sa sťažovať na každú drobnosť. Nebudem predstierať, že ma to nevytáča.“

„Ako sa opovažujete?“

„Myslím, že by ste si mali uvedomiť, že nikto nie je nenahradiateľný. Rád kedykoľvek prijmem vašu výpoveď. Kašľať na to, pokojne vám zaplatím aj odstupné.“

Založí si ruky v bok. „Chcem o tých zrušených sťažach na našom oddelení písomnú správu s odôvodnením. Vaše výhovorky mi nestačia, takže túto záležitosť osobne predložím predstavenstvu.“

Nepochybujem, že to urobí. Buble vo mne hnev.

„A negúľajte očami,“ napomenie ma.

„Dopekla, Kathryn, kvôli vám budem predsa potrebovať operáciu sietnice.“

„Tak to sme dvaja.“

Hľadíme na seba a ja premýšľam, či som niekedy niekoho neznášal tak vrúcne ako ju.

Klop, klop, ozve sa za mnou.

„Ďalej,“ zvolá tá suka.

Vo dverách sa objaví Christopher, presne ako som predpokladal. Vždy preruší moje stretnutie s Kathryn chvíľu pred hroziacim výbuchom. „Elliot, môžem s tebou hovoriť?“ opýta sa. Vzápätí s úsmevom jej kývne: „Dobré ráno, Kathryn.“

„Ešte sme neskončili, Christopher, budeš musieť počkať,“ zahriakne ho.

„Skončili,“ opravím ju a otočím sa na odchod. „Ak máte nejaké ďalšie sťažnosti, o čom nepochybujem, obráťte sa na personálne oddelenie.“

„To neurobím,“ odsekne. „Vy ste generálny riaditeľ a všetky problémy, ktoré mám, budem riešiť s vami. Prestaňte plytvať mojim časom, pán Miles. Veľmi rada podám predstavenstvu správu o vašej neschopnosti. Boh vie, že ňou oplývate. Chcem, aby sa tie miesta stážistov okamžite vrátili do londýnskej kancelárie.“

„To sa nestane.“

Roztržito si narovná nejaké papiere na stole. „Fajn, uvidíme sa budúci týždeň v utorok.“

Na zasadnutí správnej rady.

Zadívam sa na ňu a v ušiach mi začne divoko búšiť.

Prekliata sviňa.

„Pozri, Elliot,“ vyzve ma Christopher. „Musíme ísť.“

Zatnem čelusť a zadívam sa na ňu. „Kolko chcete odstúpné?“

„Chodte do pekla.“

„Vyprosím si, aby ste ma obťažovali vašimi triviálnymi sťažnosťami zakaždým, keď prejdem cez svoju vlastnú kanceláriu,“ zavrčím.

„Tak prestaňte robiť hlúpe rozhodnutia.“

Navzájom sa prebodávame vražednými pohľadmi.

„Dovidenia, pán Miles. A pri odchode zatvorte za sebou,“ usmeje sa sladko. „Uvidíme sa na schôdzi správnej rady.“

Prudko sa nadýchnem, aby som sa ovládol.

„Elliot,“ pripomenie sa znovu Christopher. „Poď.“

Z jej kancelárie vyrazím rovno k výťahu. Christophera mám za päťami. Keď sa za nami zatvoria dvere, naštvane zašepkám: „Doriti, ako ja tú ženštinu nenávidím.“

„Ak ti to pomôže,“ uškrnie sa, „ona ťa nenávidí viac.“

Šklbnutím si povolím kravatu. „Je príliš skoro na škótsku?“ zamyslím sa nahlas.

Christopher mrkne na hodinky. „Je štvrt' na desať.“

Sťažka sa nadýchnem v pokuse upokojiť sa.

„Seriem na to.“

KAPITOLA 1

Kate

Do tašky si hodím obed a pohľadom začnem hľadať kľúče. „Odchádzam!“ zakričím na Rebeccu.

Becca vystrčí hlavu z dverí kúpeľne. Je zabalená v bielej osuške a ďalší uterák má omotaný okolo vlasov. „Hlavne nech dnes večer neprídeš neskoro. Nechcem, aby to vyzeralo trápne a čudne, keď sem príde.“

„Uhm, jasné.“

„Myslím to vážne. Chcem, aby sa tu cítil vítaný. Vieš, bolo by fajn, keby sme tu boli obe, aby sme Daniela privítali spolu.“

Prevrátim oči, pričom ďalej zháňam kľúče. Kde len môžu byť? „Prečo si myslíš, že chce, aby sme ho privítali?“

„Len mi napadlo, že by bolo pekné urobiť dobrý prvý dojem.“

„Dobre, chápem.“ Konečne ich zbadám v malom košíku na stole.

„Dnes počas obedňajšej prestávky vyzdvihnem tie netbalové dre-sy,“ oznámi.

Usmejem sa. Bože. Tento týždeň začíname hrať halový netbal. Moja prvá súťažná športová aktivita od strednej školy. „Už sa neviem dočkat,“ odpoviem. „Dúfam, že sú štandardne vybavené defibrilátorom. Nie som vôbec vo forme, tak keby som dostala infarkt, vieš.“

Rebecca si so smiechom odmotá uterák z vlasov. „V práci máš predsa posilňovňu, tak prečo ju nevyužívaš?“

Zamierim k dverám. „Viem, viem, vážne by som nemala byť taká lenivá.“

„Myslíš, že by som mala Danielovi uvariť večeru?“ zamyslí sa.

Skrivím tvár. „Uvedomuješ si, že sa ideš pretrhnúť, aby si na toho chalana urobila dojem?“

„To nie je pravda.“

„Páči sa ti, či čo?“ zdvihnem obočie. „Nevšimla som si, že by si kvôli našej poslednej spolubývajúcej robila také manévry.“

„Hej, pretože mi liezla na nervy, a okrem toho, Daniel je v meste nový, ešte len dnes prišiel a nikoho tu nepozná. Viem sa doňho vcítiť.“

„Je to osobný stylistka, takže som si celkom istá, že má svojich vlastných podarených kamarátov, s ktorými sa stretáva,“ zamrmlam sucho.

„Oprava, je to absolvent fakulty módného návrhárstva, ktorý sa presťahoval do Londýna, pretože chce byť stylistom. V tom je veľký rozdiel.“

Zagúľam očami. „To je jedno, uvidíme sa večer.“

Zbehnem po schodoch a o tri poschodia nižšie sa ocitnem na ulici, po ktorej vykročím k vlakovej stanici. Na linku Centra sú to len tri zastávky, ale aj tak je to príliš ďaleko na to, aby som tam išla pešo.

Čakám na nástupišti, kam podľa vlakového poriadku práve prichádza vlak. Nastúpim a sadnem si.

Dospela som k záveru, že toto je najčudnejších dvadsať minút môjho dňa. Je to ako akýsi časový tunel – sadnem si, trochu sa poobzerám a o minútku som zázračne na mieste. Musím upadať do nejakého katonického stavu – spätne neviem, o čom som premýšľala, netuším, kam sa ten čas podel. Viem len, že každý deň stratím dvadsať minút premýšľaním o veciach, na ktoré si doma nespomeniem.

Vystúpim z vlaku a pokračujem v ceste do kancelárie. Pracujem v centre Londýna a šikmo oproti budove Miles Media je malá kaviareň. Býva tam rušno a živo, keď sa ľudia stále hrnú von a dnu po ceste do práce.

„Ahoj, kráska,“ pozdraví ma Mike.

„Ahoj.“ Milo sa naňho usmejem. Mike je barista, ktorý tu pracuje. Už pár rokov je do mňa tajne zamilovaný. Je príjemný a milý, ale ja, bohužiaľ, necítim vôbec nič, keď ma osloví.

Mrzí ma to, pretože je to vážne príjemný chalan. Ak existuje niekto, o kom som presvedčená, že sa ku mne hodí, tak je to Mike. Kiežby som sa mohla rozhodnúť, kto ma bude príťahovať. Určite by mi to výrazne uľahčilo život.

„Ako vždy?“ opýta sa.

Sadnem si k oknu. „Áno, prosím,“ potvrdím a rozhliadnem sa okolo seba.

Mike mi uvarí kávu a prinesie mi ju k stolu. „Čo máš nové?“ opýta sa potom.

„Nič moc.“ Zdvihnem šálku, z ktorej stúpa para, a fúknem do nej. „Premýšlam, že začnem v práci chodiť do posilňovne.“

„Skutočne?“ Mike obráti pohľad k budove na druhej strane ulice. „Vy tam máte posilňovňu?“

„Obrovskú, na štrnástom poschodí.“

„Teda, kto by to povedal... Treba za ňu platiť?“

„Nie, pre zamestnancov je zadarmo.“ Srknem si z kávy.

Mike sa zasmieja a predstiera, že utiera vedľajší stôl.

„Mohol by som ísť s tebou,“ navrhne mi s rozkošným žmurknutím.

„Prepáč, ale je to iba pre zamestnancov. A inú posilňovňu si nemôžem dovoliť.“

Mike zagúľa očami.

Odrazu si obaja všimneme, že pred budovou Miles Media zastavuje čierne Bentley. Šofér vystúpi z auta, otvorí zadné dvere a v nich sa objaví Elliot Miles. Je to taký môj každodenný ranný rituál. Pohľadom kľžem hore a dole po mužovi, ktorým pohľadám. Dnes má na sebe oblek v námorníckej modrej s prúžkom a bielu košeľu. Tmavé vlasy sa mu vlnia v nedbalej dokonalosti. Dívam sa, ako si jednou rukou upraví sako, zatiaľ čo v druhej drží aktovku. Chrbát má rovný ako pravítko. Jeho postoj je dominantný.

Stelesnená arogancia.

Znovu si odpijem z kávy, ale nespustím z neho oči. Hnevá ma, že je taký úžasný.

„Štve ma, že každá žena sa zarazí a civie, keď vojde do miestnosti. A najviac zo všetkého ma na ňom štve, že si to dobre uvedomuje.

Aj keď by som to nikdy nepriznala, čítam bulvárne články a časopisy, takže mám prehľad o všetkých tých exotických večierkoch, na ktoré chodieva, a o krásnych ženách, s ktorými sa stretáva.

Viem o Elliotovi Milesovi viac, než by som si chcela pripustiť.

Vlastne je to v poriadku – nenávidím toho muža celých sedem rokov, čo preňho pracujem.

Dívam sa, ako s úsmevom niečo hovorí svojmu šoférovi, potom vchádza do budovy Miles Media, ľudia sa za ním otáčajú a ja cítim, ako sa mi ježia chĺpky na zátylku.

Elliot Miles, zosobnenie bohatého sviniara... ma pekne vytáča.

* * *

Sú presne tri hodiny popoludní, keď mi príde e-mail.

Otvorím ho.

Elliot Miles

generálny riaditeľ Miles Media UK

Kathryn, už ste dokončili tú správu?

Kretén.

So zaťatými zubami píšem odpoveď.

Vážený pán Miles,

dobré popoludnie. Vždy ma poteší správa od Vás. Vaše správanie je ako zvyčajne bezchybné. Správa má byť hotová

až budúci utorok, a práve vtedy Vám bude doručená. Možnože keby som mala zodpovedajúci počet spolupracovníkov, dokázala by som plniť Vaše nereálne požiadavky.

Pekný zvyšok dňa.

S pozdravom
Kathryn

S úškrnom kliknem na tlačidlo *odoslať*. Správať sa k nemu ako sarkastická potvora je mojou obľúbenou kratochvíľou. Odpoveď prichádza vzápätí.

Dobré popoludnie, Kathryn,
Váš zmysel pre drámu zostáva ako zvyčajne nedocenený.
Nepýtal som sa, kedy mi správu doručíte, ale či ste ju dokončili.
Venujte, prosím, pozornosť detailom, nechcem sa neustále opakovať.
Máte ju hotovú alebo nie?

Prudko sa nadýchnem. Ten grobian ma doháňa do šialenstva. Píšem odpoveď tak, že mlátim do klávesnice, až sa čudujem, že si nezlomím prsty.

Pán Miles,
správa je, samozrejme, hotová, pretože som ako vždy pripravená na Vašu dezorientáciu v čase a priestore. Našťastie je aspoň jeden z nás v obraze. Správu prikladám v prílohe. Ak by ste jej neporozumeli, rada si nájdem chvíľku v svojom nabitom programe a všetko Vám vysvetlím ešte pred zasadnutím správnej rady.

S pobaveným úškrnom pokračujem v písaní a predstavujem si, ako mu pri čítaní šľahajú blesky z očí.

Prajem Vám krásne popoludnie, veľmi ma tešilo.

Kathryn Landonová

V návale spokojnosti si srknem z čaju – tu máš!

Prichádza ďalší e-mail, tak ho hneď otvorím.

Slečna Landonová, ďakujem Vám.

Prajem Vám šťastnú cestu domov, hlavne nech Vás nezrazí autobus alebo niečo podobné.

Usmejem sa popod nos. *Trulo...* To by sa ti páčilo, čo?

* * *

Stojím a sledujem Rebeccu, ako pobehuje po byte ako sliepka bez hlavy – každú chvíľu totiž dorazí Daniel. Páni, tá je teda rozbehnutá.

„Čo tam len tak postávaš?“ napomína ma.

„A čo mám podľa teba robiť?“ obzerám sa po dokonale upratanom byte. „Už tu nie je čo upratať. Čo na tom chlapovi vidíš?“ opýtam sa. „Za každú cenu chceš naňho urobiť dojem. To, že je krásavec, s tým nemá asi nič spoločné, však?“ podpichujem ju.

„Nebud' smiešna,“ ohradí sa. „Mám priateľa, nepamätáš?“

„No hej, ja si to pamätám, ale čo ty?“

„Sklapni,“ usadí ma.

Do toho sa ozve zvonček a naše pohľady sa stretnú. „Je tu,“ zašepká.

„Tak prosím,“ pokyniem rukou k dverám. „Choď a pozvi ho ďalej.“ Rebecca v pokluse otvára dvere. „Ahoj,“ usmeje sa.

Musím sa držať, aby som neprevrátila oči.

„Ahoj,“ usmeje sa Daniel a preskočí pohľadom medzi nami. Má dva veľké kufre, je vysoký a blond, a musím uznať, že je vážne celkom

k svetu. Nepamätám sa, že by vyzeral tak dobre, keď sme sa s ním stretli prvý raz. Nie div, že Becca sa ide pretrhnúť, aby naňho urobila dojem. „Ukáž, pomôžem ti s kuframi,“ ponúkne sa.

Becca vyzrie na ulicu. „Máš ešte niečo, s čím potrebuješ pomôcť?“

„Vďaka, v aute mám ďalšie dva. Donesiem ich.“

„Pamätáš si Kate?“ ukáže na mňa Becca.

Daniel sa na mňa pozrie. „Áno, samozrejme, že si pamätám. Rád ťa zase vidím, Kate.“

Rozpačito sa usmejem – v podobných situáciách neviem, čo mám robiť. Kým sa s niekým poriadne nezoznámim, nesprávam sa veľmi priateľsky. Nie z vlastnej vôle, pochopiteľne. Hanblivosť je vlastne prekliatie.

„Tam je tvoja izba.“ Rebecca sa zmení na sprievodkyňu, vedie ho ďalej a ukazuje mu jeho spálňu. „A tu je moja. Pod' hore, ešte ti ukážem, kde je Katina izba.“

Daniel ju nasleduje, zatiaľ čo ona mu ukazuje byt. Zvedavo si ho obzerám aj zozadu: má na sebe čierne nohavice, čierny pletený sveter, špicaté topánky a bundu v kaki farbe. Jeho oblečenie je očividne drahé a moderné, a skutočne v ňom vyzerá ako osobný stylistu.

„Kedy nastupuješ do práce?“ opýtam sa v pokuse o nadviazanie kontaktu.

„Budúci týždeň mám štyroch klientov a čo najskôr musím nájsť asi tak päťdesiat ďalších,“ povie.

Zasmejem sa.

„Nie, vážne, budúci týždeň začínam v Harrods. Budem jedným z tých ich interných nákupcov.“

Uf, to musí byť šialená práca – nakupovanie je moja nočná mora. Nie som si istá, ako na to zareagovať, pretože sa cítim trápne, a tak len pokrčím plecami a poviem: „Ešte nikdy som sa nestretla s interným nákupcom.“

Usmeje sa. „Nie je nás veľa.“

Skĺznem očami na jeho batožinu. Louis Vuitton. *Bože...* Obávam sa, že ten kufor stál viac ako moje auto. Daniel znova zide po schodoch

na ulicu a ja vyzriem von: zdá sa, že vlastní nové čierne audi. Prečo, dopekla, býva v byte s ďalšími dvoma ľuďmi, keď si môže dovoliť také drahé veci?

Určite by chcel bývať sám.

Ja teda určite.

Z auta vytiahne ďalšie dva kufre. Aj tie sú z luxusnej čiernej kože a ja si ich podozrievavo obzerám, keď ich nesie nahor. Kiežby som mala taký dobrý vkus ako on. Nevedela by som, čo si kúpiť na seba, ani keby som na to mala peniaze.

Daniel odnesie kufre do spálne a s rukami v bok sa na nás zadíva. „Prosím, dievčatá, povedzte mi, že ma môžete dnes večer vytiahnuť von. Neexistuje lepší spôsob, ako sa spoznať, než si posediť pri dobrých drinkoch.“

Rebecce od vzrušenia skoro vylezú oči z jamôk. „To znie úžasne.“ Pozrie na mňa. „Však, Kate?“

Ani nie.

Odkiaľsi vyčarujem falošný úsmev. „Jasné.“

„Tak ideme?“ navrhne Daniel.

„Hneď?“ zamračím sa. „Nechceš sa najskôr vybalit?“

„Nie, to je v pohode, určite to počká do zajtra a až do budúceho týždňa nemám nič na práci, tak sa aspoň zabavím.“

* * *

O hodinu neskôr sedíme v reštaurácii pri bare a popíjame víno.

„Tak čo?“ zadíva sa Daniel striedavo na mňa a na Rebeccu. „Ako je to s vami dvoma – ste single alebo s niekým chodíte?“

„Nuž,“ usmeje sa Rebecca. „Ja mám priateľa Bretta. A tuná Kathryn sa uchádza o čestné členstvo v ženskom kláštore.“

Zasmejem sa. „To nie je pravda. Len som dosť priberčivá.“

Daniel na mňa sprisahanecky žmurkne. „Na tom nie je nič zlé. Vlastne som tiež dosť priberčivý.“

„A ako si na tom ty?“ opýta sa ho Rebecca.